

зберігання, знищення.

Враховуючи специфіку органів виконавчої влади можна констатувати, що обсяг технічної роботи з документами найчастіше за все настільки великий, що інколи заміщає основний зміст діяльності. Враховуючи зазначене вважаємо, що основним механізмом організації взаємодії між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, громадянами і суб'єктами господарювання повинен стати електронний документообіг з використанням електронного цифрового підпису. Впровадження електронного документообороту сприятиме створенню умов для досягнення європейських стандартів якості послуг, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Автоматизація роботи з документами як складова частина запровадження електронного документообороту має найважливіше значення для підвищення ефективності діяльності як окремих установ, так і системи державного управління в цілому. При цьому: – зменшуються терміни підготовки і виконання документів; – створюються і автоматично підтримуються бази (архіви) нормативних і розпорядчих документів; – зменшується кількість рутинних операцій, працівники одержують можливість зосередитися на вирішенні змістовних задач управління; – підвищується якість підготовки управлінських рішень; – зменшується кількість «загублених» документів, місцезнаходження яких невідомо; – процеси розробки і проходження документів стають інформаційно прозорими і допускають контроль на будь-якій стадії; – з'являється стимул і можливості для удосконалення структури організації.

Для постійної публікації актуальних документів і відстеження ходу просування запитів потрібна інформація, яка може бути отримана із систем автоматизації документообігу різних установ. Тому ця інформація повинна автоматично експортуватися з них для публічного доступу. Прийнятий у даний час обмін паперовими документами між органами державної влади і місцевого самоврядування є надзвичайно повільним і тягне за собою значні витрати ресурсів на функціонування кур'єрських і поштових служб, експедицій і канцелярії, змушеної реєструвати вхідні і відправляти вихідні документи. У випадку функціонування в організації автоматизованої системи до цього ще додається введення інформації про документ і сканування тексту для включення його до бази документів системи.

Література:

1. Діловодство в органах місцевого самоврядування : монографія / Т.В. Іванова, Л.П.Піддубна, В.В.Павлюк, А.П.Лелеченко : за ред. В.М.Вакуленка, М.К.Орлатого. - К.: НАДУ, 2009. - 164 с.
2. Комунікація: демократичні стандарти в роботі органів державної влади / [заг. ред. Н.К. Дніпренко]. - К. : Вістка, 2008. - 164 с.
3. Сельченкова С.В. Діловодство: Практичний посібник / С.В. Сельченкова. - К.: Інкунабула, 2009.- 480 с.

Сергій ЩУРИК

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Здреник В.С.)

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Регіональна екологічна політика держави є органічною складовою національної екологічної політики. Від вирішення регіональних екологічних проблем значною мірою залежить соціально-економічна стабільність в Україні. В умовах децентралізації управління та підвищення ролі соціально-економічного розвитку регіонів особливої актуальності набуває управління охороною довкілля, раціональне використання природних ресурсів та безпека життєдіяльності людини. У зв'язку з цим, в умовах трансформаційних змін особливого значення як на загальнодержавному, так і регіональному рівнях набуває питання своєчасного виявлення та відстеження екологічних проблем і визначення шляхів їх запобігання та подолання.

Головними першопричинами екологічних проблем в Україні є: значна кількість ресурсо- та енергоємних галузей, негативний вплив яких був посилений переходом до ринкових умов; зношеність основних фондів промислової і транспортної інфраструктури; існуюча система державного управління у сфері охорони навколишнього природного середовища, регулювання використання природних ресурсів, відсутність чіткого розмежування природоохоронних та господарських функцій; не сформованість інститутів громадянського суспільства; недостатнє розуміння в суспільстві пріоритетів збереження навколишнього природного середовища та переваг сталого розвитку; недотримання

природоохоронного законодавства.

Ключовими проблемами реалізації регіональної екологічної політики, які потребують вирішення, є: суттєва невідповідність стратегічних пріоритетів і завдань державної екологічної політики економічним та адміністративним умовам, що домінують в Україні; висока централізованість з елементами відомчості державної системи управління природоохоронними заходами; інституційна неузгодженість в розподілі повноважень й відповідальності на регіональному рівні, дублювання окремих функцій в сфері охорони довкілля; ускладненість координації й погодженості дій контролюючих та регулюючих органів у сфері охорони довкілля та використання надр; низький рівень консолідації зусиль усіх без винятку територіальних громад, органів влади та спрямування на це коштів усіх фондів охорони навколишнього природного середовища; загроза втрати біологічного та ландшафтного різноманіття тощо.

Першочергового вирішення потребує проблема налагодження конструктивної взаємодії між місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування у сфері здійснення природоохоронних заходів. Водночас ефективність їх реалізації залежатиме від повноти та досконалості правового регулювання відповідного статусу та компетенції згаданих органів, удосконалення порядку делегування повноважень, уточнення обсягів їх компетенції на рівні як базових законів України «Про місцеве самоврядування» і «Про місцеві державні адміністрації», так і спеціальних законодавчих актів, які передбачають реалізацію згаданої компетенції в окремих сферах, їх гармонізацію між собою.

Під механізмом реалізації державної екологічної політики на регіональному рівні розуміється сукупність важелів, інструментів і регламентуючих методів, використання яких суб'єктами екологічного управління забезпечує перетворення вихідних рішень у результат – екологічно безпечне довкілля [1].

Сучасна управлінська практика напрацювала достатній набір механізмів реалізації завдань державної екологічної політики на регіональному рівні: економічний механізм екологічного регулювання (збори за використання природних ресурсів і забруднення довкілля, податкові пільги, система фінансування природоохоронних заходів, відшкодування завданих збитків); організаційний механізм (екологічний аудит, укладання угод під державні гарантії, інформаційна інфраструктура, екологічна освіта і виховання); адміністративний механізм (екологічна експертиза, екологічна

стандартизація та нормування, ліцензування природокористування та природоохоронної діяльності, екологічний контроль і нагляд); механізм правового регулювання екологічних відносин [2]. Однак аналіз результативності їх використання органами влади переконливо демонструє неможливість протистояння екологічній кризі за наявних умов.

Так, розглядаючи економічний механізм, слід зазначити, що: фактично не існують механізми кредитування природоохоронних заходів, пільгового оподаткування та цінового заохочення еколого-конструктивної діяльності; не набули необхідного розвитку механізми надання субсидій на формування екологічної інфраструктури, національного ринку екологічних послуг; фактична плата за забруднення не покриває фактичної шкоди; спостерігається тенденція до зниження реальної вартості природних благ тощо. Стосовно організаційних механізмів, то вони належать до категорії перспективних. Адміністративні механізми, на сьогодні, вже сформувалися у певну злагоджену систему, проте і вони не позбавлені недоліків: формальність процедури екологічної експертизи; лише не значна частина норм може вважатися екологічними, адже більшість встановлена без урахування законів існування біосистем. Сучасне законодавство стримує процес упровадження інновацій, акцентуючи увагу не на запобіганні забрудненню, а на усуненні його наслідків.

Забезпечення стійкого соціально-економічного та екологічного розвитку регіону неможливе без проведення активної регіональної екологічної політики, а також без формування дієвого механізму контролю за екологічною ситуацією і управління природоохоронними заходами.

Література:

1. Веклич О.О. Економічний механізм екологічного регулювання в Україні / О. Веклич. — К.: Український інститут досліджень навколишнього природного середовища і ресурсів, 2003. — 88 с.
2. Кравців В. С. Регіональна екологічна політика в Україні та механізми її реалізації / В. С. Кравців ; НАН України. Інститут регіональних досліджень. — Львів, 2007. — 72 с